

๑๖๗

3 รัตติกาล กัลยา

พนมเทียน

NUMSAENG13 ภาด

เจ็ดลักษณะกัฏฐิมณีปากแน่น พยายามมองไปรอบ ๆ อีก
แม้กระทั่งเดินอย่างรวดเร็วไปชะโงกอยู่ตรงช่องประตู
บานหน้าต่างทุกบาน ตลอดจนหลังเคาน์เตอร์ เหมือนจะค้นหา
อะไรให้ได้สักอย่าง ในที่สุด ก็มายืนหน้าบึ้งอยู่ตรงหน้าเขา

“นี่คุณภรรยาหนูหนวก ไม่ได้ยินอะไรเลยหรือคะ”

“ได้ยินอะไร?”

เขาย้อนถาม หน้าตื่น ๆ

“ก็เสียงนังเด็กนั่นมันพูดสวนมาชัด ๆ ออกอย่างนั้น
มันว่าเจ็ดเป็นตุ๊กตาเสียดบาลฎีปุ่่น ทำว่าพบแล้วจะทำไม
มันเสียงดังรดหัวเราอยู่หยก ๆ นี่เอง คุณไม่ได้ยินเลยรึ?”

นักวิทยาศาสตร์หนุ่มโบกมือ แล้วหัวเราะออกมาทำที่
เป็นขบขันยิ่ง

“เอ ใครๆ เขาก็ว่าผมนะ ประสาหรับประทานเข้าไป
เต็มตัวแล้วนะ เจิดเป็นคนดีๆ แท้ๆ ไม่น่าจะประสาทไปด้วยเลย
หรือจะเป็นโรคติดต๋อไปจากผมก็ไม่วู้ชินะ นั้ญคุดกันดีๆ อยู่ไม่วู้
ก็พรวดพราดกระพัตกระเพียดขึ้นมาเสียเฉยๆ จั้न्हละ ผมนั้
อยู่กัับเจิดนี้ยังไม่วู้ได้ยิโนะไรสัักอย่าง นอกจากเสียงเจิดพุด
บั้ญปั้งเต๊ะทำเอากัับผมคนเดียวเท่านั้น”

คราวนี้เจิดลักษณ์เริ่มลั้งเล สัับสนไปหมด สะบัดหน้า
แรงๆ เอามือแคะหูตัวเอง เน้นคำเสียงสูงว่า

“นี่คุณกฤษณ์ไม่วู้ได้ยิโนะไรที่มันดังแทรกเข้ามาเลย
หรือคะ?”

“เสียงอะไร ไม่วู้ได้ยิโนะไรสัักอย่าง”

“ฮือ พิกลจริง ก็เจิดได้ยิโนะไรชั้ดออกสองหูนี้—”

สาวสวยหมุนตัวไปรอบๆ อีกครั้ง จะว่าบริเวณห้องนั้น
มีมุมลับตาหรือที่แอบซ่อนตัวก็ไม่วู้ใช่ เป็นห้องโล่งๆ กว้างๆ
จัดเฟอร์นิเจอร์ไว้อย่างเป็นระเบียบ พอจะมองเห็นอะไรได้อย่าง
ตลอดไม่มีมุมอับตาเลย ส่วนประตูทางเข้าออกก็อยู่ไกลออกไป

พอสมควร ชนิดที่ใครก็ตาม เมื่อมาพูดรดหัวแบบที่หล่อนได้ยิน
นั้นแล้ว จะเผ่นหนีออกไปไม่ทันแน่

“เสียงมันมาพูดคำห้วนอยู่หลังเรานี้แหละ สาบานว่าจำได้
ว่าต้องเป็นเสียงของน้องเด็กเวอร์นั้นแน่ๆ”

“อ้าว! แล้วตัวมันอยู่ไหนล่ะ ถ้ามันมายืนพูดรดหัวอย่างที่
เจิตว่า”

คราวนี้เจิตลักษณะคอแข็ง จ้องหน้าเขาเซมิ่ง เน้นเสียง
ถามอีกครั้ง

“คุณกฤษณ์ไม่ได้ยินเลย?”

เขาสั่นหัว

“ไม่ได้ยินอะไรสักอย่าง ในห้องนี้ ถ้านอกจากเสียงของ
เจิตแล้ว ก็มีแต่เสียงแอร์ที่ดังเบาๆ อยู่โน่น”

ลูกสาวท่านรัฐมนตรีทำสีหน้าพิกล มองไปยังเครื่องแอร์
แบบ ‘สปริทไทม์’ เครื่องใหญ่ที่ตั้งอยู่มุมห้อง อันกำลังเป่าลม
ออกมาเบาๆ แล้วก็เริ่มรู้สึกผิดปกติอะไรบางอย่าง ตามปกติ
แอร์ขนาดสามตันของห้องรับประทานอาหารห้องนี้เย็นจนหนาว

แต่บัดนี้ มันเป่าลมออกมาเฉยๆ เหมือนพัดลม ไอเย็นไม่โชย
ออกมาเลย จนทำให้อากาศภายในร้อนอบอ้าวไปหมด ชนิดที่
เหงื่อเริ่มผุดซึมตามซอกคอและหน้าผาก ทั้ง ๆ ที่อากาศ
ภายนอกก็เริ่มเย็นลงแล้วตามฤดูกาล

“แปลกจัง หรือหู่จะฝาดไป”

หล่อนบ่น

“หู่ฝาดเองน่า เจดิลักษณ์ คุณมัวแต่หมกมุ่นอคติกับเด็ก
นั้นเกินไป ก็เลยประสาทหลอนได้ขึ้นขึ้นมาเอง—”

แล้วเขาหัวเราะเบาๆ

“—ใครต่อใครเชื่อว่าผมประสาทหลอนมานานแล้ว
คราวนี้ผมก็ควรจะมีโอกาสได้ว่าคนอื่นมั้ง นั่งลงเถอะ ไม่มีอะไร
หรอก”

“ไม่ใช่ประสาทหลอนหรอก แต่ผีหลอก! กะเดี๋ยวนะ
คุณลูกสาวรัฐมนตรีเมืองมนุษย์คนนั้นได้เจอดีแน่”

เจดิลักษณ์กระตืบเท้า ร้องกรี๊ดออกมาเบาๆ หล่อนได้ยิน
ถนัดที่สุดอีกแล้ว มันดังมาจากด้านหลังของจักรกฤษณ์นั่นเอง!

แต่ในขณะที่ตาของหล่อนก็เปิด และมองอยู่ที่เขา ตลอดเวลาในขณะนี้ ก็คงไม่เห็นอะไรอยู่เช่นนั้น

“ไต่ยีนไหม มั่นด่าเจ็ดอีกแล้ว เสียงมันมาจากไหนกันนี้ อยู่หลังโซฟาคุณภณณ์นั่นแหละ”

จักรภณณ์เองก็ได้ยีน แต่ไม่มีอะไรที่เขาจะทำได้ดีกว่า แสร้งทำเป็นขมวดคิ้วหัวเสีย

“ผมว่าคุณจะบ๊องๆ เหมือนผมไปเสียแล้วนะ เจ็ด ไต่ยีนอะไรต่ออะไร โดยที่คนอื่นก็ไม่ได้ยีน ทั้งๆ ที่เราก็นั่งกันอยู่สองคนแค่นี้ เอ้า! มาดูที่หลังโซฟาผมนี่เสียให้หายสงสัย เผื่อว่า จะมีใครแอบซ่อนอยู่บ้าง”

เจ็ดลักษณะก็คนจริงเหมือนกัน ก้าวจับๆ เข้าไปทางด้านหลังโซฟายาวใหญ่ตัวที่จักรภณณ์นั่งอยู่ทันที

ว่างเปล่า!

แค่นั้นยังไม่พอ ทั้งๆ ที่ขาโซฟาเตี้ยติดพื้น แทบจะไม่มีช่องว่างเลย หล่อนก็อุตส่าห์ลงทุนทรุดกายลงนั่ง พยายามจะก้มมอง

มนุษย์ผู้เต็มไปด้วยกิเลส จะไปเห็นอะไรกับ ‘มิตพิเศษ’
ของห้วงจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล ถ้าหากมิตินั้นไม่สำแดง
ส่วนสัดให้เห็น และที่สำแดงออกมาไม่ได้ ก็เพราะมนุษย์ผู้มีฌาน
สูง มีอำนาจบารมีสามารถติดต่อควบคุมมิตินั้นๆ ได้อยู่ก่อนแล้ว
ใช้พลังจิตสั่งการเฉียบขาดไปว่า

‘อย่าแก่นกะโหลกให้เกินขอบเขตเกินไปนะ อริญเทวี
ประเดี้ยวเหอะ ประเดี้ยวถูกเขกหัว...ไป! ออกไปให้พ้น
อย่าเข้ามายุ่งในนี้’

‘ไม่ไป! จะดูจั่วเล่น ประเดี้ยวจะยั่วให้เด่นเป็นผีเข้า
ที่เดียว!’

เสียงนั้นกระทบเข้ามาในโสตส่วนพิเศษของเขา

จักรกฤษณ์ได้แต่จู้ปากเบาๆ แต่ก็ยังไม่สามารถจะทำ
อะไรให้เจตลักษณะเห็นพิรุณได้ สำหรับเจตลักษณะนั้น ภายหลัง
จากงุ่นง่านค้นหาไปจนทุกซอกทุกมุมอีกครั้งแล้ว ก็มายืน
หน้าเป็นม้าหมากรุกอยู่ตรงหน้าเขา

“ลุกขึ้นยืนซิคะ คุณกฤษณ์”

“ลุกขึ้นยืนทำไมล่ะ นั่งลงเถิดนะ”

“เจตอยากให้คุณภกษณ์ยืนค่ะ จะได้ตรวจดูหลักฐาน
บางอย่าง เพื่อว่าจะมีช้อนอยู่บ้าง เป็นต้นว่าเครื่องบันทึกเสียง
ที่คุณภกษณ์แอบซ่อนไว้ โดยอัดเสียงนั่งเด็กนั้นไว้สำหรับแกล้ง
ให้มันด่าเจต”

“เฮ้อ! เหลวไหลจริง ๆ พับผ่า คนเรานั้นก็เป็นอย่างนี้
แหละนะ ก่อนนี้ ก็ว่าคนอื่นเขาเสียสติ บ้าเหินโหนน ได้ยินนี้
อยู่คนเดียว โดยที่คนอื่นเขาไม่ได้ยินด้วย คราวนี้โดนเข้ากับ
ตัวเองบ้างแล้ว ถ้ายังไงละก็ หมอกำพลก็อยู่นี่ด้วย ประเดี๋ยว
ลองปรึกษากำพลดูแล้วกัน ผมว่าเจตควรจะไปตรวจเช็ค
ประสาทได้แล้ว”

“เจตขอร้องให้คุณภกษณ์ยืนขึ้น!”

หล่อนสั่งมาอย่างเฉียบขาด และมั่นใจ

“เฮ้ ยืนก็ยืน ดูซิ ว่าผมซ่อนอะไรไว้บ้าง”

ชายหนุ่มไม่ยืนแปล่า ซ้ำยังเอามือตอบที่กระเป๋ากางเกง
แสดงความบริสุทธิ์ให้เห็น แล้วดึงชายเสื้อเชิ้ตออกจากขอบ

กางเกง เผื่อว่าจะให้เจดิลักษณะเห็นชัดๆ ว่าเขาไม่ได้ซ่อนอุปกรณ์ใดๆ ไว้เล่นกลหลอกหลอนเลย

เจดิลักษณะยืนกัตรีมฝีปากแน่น เต็มไปด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก เหงื่อแตกซิกเต็มตัว จนต้องเดินไปที่กระเป๋าทือหยิบกระดาดาเคมี ชนิดที่ใช้ในเครื่องบินขึ้นมาแกะออก ชับหน้า

“แปลก!...”

หล่อนกระแทกเสียงหนักๆ

“—แปลกจริงๆ หรือว่าตัวคุณลักษณะเองนั้นแหละแกลังัดเสียง แบบนักพากย์หนัง”

จักรกฤษณ์อ้าปากหวอ

“อ้าว! เป็นนั่นไปเสียอีก ว้า! แล้วกัน เจดนี่ ก็เรามองหน้าเผชิญกันอยู่แค่นี้ คุณเห็นหรือว่าผมอ้าปากพูดอะไร ที่ไม่ใช่เป็นการพูดธรรมดา กับเจด”

“แล้วเสียงบ้าๆ นั้นมาจากไหนล่ะคะ”

“ใครรู้...ก็คุณไต้ยีนของคุณคนเดียว ผมไม่ได้ยีนด้วย
และผมก็กำลังคิดว่าคุณกำลังจะหาเรื่องอะไรผม”

คราวนี้ ลูกสาวท่านรัฐมนตรี ทรุดตัวลงไปนั่งบนนวม
ตรงข้ามอย่างอ่อนใจ ยกมือขึ้นกุมขมับ อุทานออกมาว่า

“หรือว่า...หรือว่าเจตจะหลุดไปจริง ๆ”

เขาหัวเราะเบา ๆ เดินเข้ามาตบที่ไหล่อย่างปลอบใจ

“อย่าไปคิดอะไรให้ปวดหัวหรือมีปัญหาอะไรเลยนะ
เมื่อเรารู้ว่าหลุด หรือไต้ยีนได้เห็นอะไรอยู่คนเดียว โดยคนอื่น
เขาไม่เห็นด้วย เราก็เฉย ๆ เสียดีกว่า พุดหรือโววายไป คนอื่น
เขาก็จะเห็นว่าเราเสียสติไปเสียเปล่า ๆ ดูตัวอย่างผมเป็นต้น
ก่อนหน้านี้ผมก็โววายอย่างเจตนั้นแหละ อาการมันก็เกิดขึ้นจาก
พยาธิทางจิต ที่หมอโรคจิตเขาเรียกว่า...อะไรนะ...ไซโคนิวโรซิส
หรืออะไรทำนองนั้น ประเภทสร้างภาพสร้างเสียงขึ้นมา
ด้วยตัวเอง เชื่อผมเถอะ ประเดี๋ยวปรึกษาหมอกำพลเสีย และ
ถ้าจำเป็นจริง ๆ ก็ไปนอนโรงพยาบาลพักผ่อนสมองเสียชั่วคราว”

“อ้อ! นี่คุณกฤษณ์ว่าเจตบ้าหรือคะ?”

หล่อนเงยหน้าขึ้นร้องไวยวายตาเขียว นักวิทยาศาสตร์
หนุ่มมอมยืม

“เปล่าๆ ผมพูดตามสูตรสำเร็จ ของหมอโรคจิต หรือ
บุคคลที่สำคัญตนเองว่าเรียนสูงแล้วเขาทั่วๆ ไปนั่นแหละ
จำชีปากเขามาพูด เพื่อจะได้ยกมาตรฐานของตัวเองว่าผมนี้
เป็นคนมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนดีที่สุด ซ้ำยังรู้จักการวิเคราะห์
จิตของพวกจิตแพทย์เสียด้วย อะไรที่มันฟังดูแล้วเหลือเชื่อ
ประหลาดๆ ผิดวิกลออกไป ผู้ที่คิดว่าตัวเองภูมิปัญญาสูงแล้ว
ศึกษามาดีแล้ว ในโลกของวิทยาศาสตร์ จะต้องลงความเห็น
เป็นอาการประสาทหลอน ขึ้นบอกว่า ‘ผีหลอก’ เราก็ก็นึกถึง
เกียรติภูมิทางปัญญาของเขาแยะซี ทั้งๆ ที่บางที ดีกรีขนาด
พีเอช.ดี. ของเรา มันก็เพียงแค่หางอึ่งเท่านั้น เมื่อเทียบกับ
ความลึกลับในห้วงของจักรวาลอันไพศาลหาที่สิ้นสุดไม่ได้
นี่จำไม่ได้หรือ ผมเองก็เคยตกอยู่ในฐานะเดียวกับเจ็ดมาก่อน
แล้ว ไวยวายเห็นโน่น ได้ยินนี่ ที่มนุษย์ธรรมดาคนอื่นเขาไม่เห็น
ไม่ได้ยิน จนต้องเข้าโรงพยาบาลไปพักใหญ่ เจ็ดไม่อยากถูกเขา
จับเข้าโรงพยาบาล ก็เชื่อผมดีกว่า เห็น หรือได้ยินอะไรก็คิดเสีย
ว่า เราสร้างภาพสร้างเสียงขึ้นมาเอง เพราะความผันผวนทาง
จิตใจและประสาทก็แล้วกัน ประสาทคนเราน่ะมันสำคัญมาก

จะสร้างอะไรขึ้นมาก็ได้ทั้งสิ้น ชนิดที่จะทำให้คนอื่นมองเราเป็นคนสติเฟื่องไป”

เจดิลักษณ์ผื่นยิ้มเจื่อนๆ จับมือเขาไว้

“ท่าจะจริงนะคะ เจดจะเชื่อกุณกฤษณ์ แต่สาบานให้ตายเถอะ เมื่อกี้เจดได้ยินจริง ๆ ได้ยินอย่างชัดเจนที่สุด ประโยคยาวๆ ถึงสองประโยค เป็นเสียงพูดของคนธรรมดาตัวเอง แล้วก็พูดอยู่ใกล้ๆ ห่วงแค่นี้ไม่เกินสองวา ข้างหน้านี่แหละ ช้ายังจำได้อีกด้วยว่าเป็นเสียงคล้ายๆ นังเด็กบ้าที่รวนเจดเมื่อตอนบ่ายวันนี้...โอ้ย! ร้อนเหลือเกิน แอร์ห้องนี้เสียกระมังคะ”

พร้อมกับพูด หล่อนเอามือกระพือลมให้ตัวเองเริ่มกระสับกระส่าย หันไปทางเครื่องปรับอากาศมุมห้องที่ยังเป่าลมหึ่งอยู่ จักรกฤษณ์เองก็ตระหนักได้เช่นนั้น...ก็จะไม่ร้อนได้ยังไง รัตนาคาราช เข้ามาป่วนเปื้อนอยู่ในนี้ทั้งตัว มีหน้าซ้ำสายตาส่วนพิเศษของเขายังมองเห็นแม่จอมแก่นจากบาดาลไปยืนกอดดอกบัวอยู่ที่แอร์เครื่องนั้นเสียด้วย กำลังย่นหน้าทำปากพะงาบๆ ล้อเลียนอาการของเจดิลักษณ์มา แต่คนถูกล้อเลียนมองไม่เห็นเท่านั้น

“เดี๋ยวก่อน! บางทีใครจะไปห้ความเย็นไว้ ให้เป่าออกมา เฉพาะลมเฉยๆ ก็ได้ ผมจะไปดูให้”

เขาบอกอย่างเอาใจ แล้วก็เดินตรงเข้าไปที่เครื่องแอร์นั้นทันที

อีกสองก้าว จะถึงเครื่องทำความเย็นแบบตั้งระดับเหมือนเฟอร์นิเจอร์ของห้องนั้น พร้อมกับสายตาขุ่นๆ ของจักรกฤษณ์ที่จ้องเขม็งไปยังภาพที่เขาเห็นเฉพาะคนเดียว ลูกสาวจอมเซี่ยนของพญานาค ผู้รู้เชิงอยู่ก่อนแล้ว ก็ฉกแว่นหลบเดินลอยหน้าเฉิบๆ ไปกระแทกตัวหนึ่งบนเบ้นสตูลหน้าบาร์ เอามือกอดอก หันหน้ามองไปทางเจดิลักษณะอย่างหมั่นไส้ โดยที่เจ้าตัวคนถูกมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น จักรกฤษณ์ไม่อยากจะพูด หรือแสดงกิริยาอะไรให้เป็นที่ผิดสังเกตของเจดิลักษณะ จึงเฉยๆ เสีย เพียงแต่ชำเลืองหางตาเป็นเชิงคาดโทษไปทางเด็กสาวนอกพิภพ และเปิดฝาของเครื่องแอร์ตรวจดูระดับการตั้งของอุณหภูมิ เผื่อจะพบว่ามันถูกหรือเอาไว้

แล้วเขาก็ขี้จุกอย่างเดือดดาลหงุดหงิดใจ แอร์ขนาดสามหมื่นบีทียู.เครื่องนั้น สวิทช์ที่บอกไว้ว่า ‘ซีเล็คเตอร์’ หรือสวิทช์ตั้งระดับความเย็น ก็ตั้งไว้ตรงกับตำแหน่งความเย็นสูงสุด

และสวิตช์ ‘เท็มเปอเรเจอร์’ หรือตัวพัฒลมที่ควบคุมอุณหภูมิ ก็ตั้งไว้สูงสุดเช่นกัน มันหมายความว่า ตัวเครื่องได้ใช้ความเย็นอย่างสูงสุด และเป่าลมแรงที่สุดตามสมรรถภาพของมันแล้ว แต่กลับปรากฏว่า ลมที่เป่าออกมากลับเป็นไออุ่นผะผ่าว ราวกับเครื่องทำความร้อนแบบในเมื่องหนาวเสียมากกว่า เครื่องทำความเย็น ก็อย่างนี้เองเล่า อากาศภายในห้องมันถึงระอุอ้าวไปหมด

อรัญเทวี จะมีเจตนาถลันแกล้ง สกัตก้นความเย็นเอาไว้ หรือเปล่า เขาก็ยังเดาไม่ถูก รู้แต่เพียงว่า ชาติไฟในตัวของ หล่อนตามปกติธรรมดา มันก็ร้อนแรงอยู่แล้ว แอร์คอนดิชัน สามตัน จะมีความหมายอะไร ถ้าหากว่าแม่เจ้าประคุณนั้นเข้ามาเพ่นพ่านอยู่ในห้องนี้

“เอ เครื่องแอร์มันก็เป่าลมออกเย็นเฉียบ—ทุกสวิตช์ บังคับ ตั้งไว้สูงสุดทั้งนั้น—”

เขาแกล้งพูด ทำเป็นเอามือบังไอที่เป่าออกมา

“—เจตคองมีอารมณ์ไม่ปกตินัก เลยทำให้ตัวเองรู้สึกร้อน
เตี้ยวหนึ่งเฉยๆ อยู่ตรงนั้นก่อนนะ ผมจะผสมอะไรให้ดื่ม รับรอง
ดื่มให้สบายใจเสียก่อน ประเดี๋ยวจะเย็นเอง”

ว่าแล้ว ก็เดินเข้าไปหลังคอกบารั ทำเป็นหยิบแก้ว
สำหรับบรรจุค็อกเทลขึ้นมาแล้วมองหาอุปกรณ์ ทำหน้าที่เป็น
สุภาพบุรุษเอาใจคู่หมั้นอย่างดี แต่ความจริง ต้องการจะเดิน
แทรกเข้าไปใกล้แม่จอมฮ้วนผู้นั่งอยู่บนสตูลเพื่อหาโอกาสส่ง
สัญญาณติดต่อดีเสียมากกว่า เจตลักษณะนั้น ยึดออกมาได้
เมื่อเห็นอาการเอาใจใส่กลุ่มก๊อบบริการของเขา

“เอาอะไรดีล่ะ รับรอง ฝีมือนายจักรกฤษณ์ ไม่มี
บาร์เทนเดอร์ที่ไหนสู้ได้”

ชายหนุ่มร้องถามมา ทำน้ำเสียงและกิริยาให้
กระฉับกระเฉงร่าเริง คู่หมั้นสาวอารมณ์เริ่มผ่องแผ้วขึ้นทันที
ตอบมาเสียงหวาน

“อะไรก็ได้ค่ะ สุดแล้วแต่คุณกฤษณ์จะทำให้เจต”

อรัญเทวีเบะปากล้อ แล้วหันขวับไปทางจักรกฤษณ์ผู้อยู่
ในคอกบารั บอกด้วยเสียงที่หูสามัญจะไม่ได้ยินว่า

“ผู้หญิงคนนี้ ไม่มีความจริงกับเจ้านายเลย และ ไม่ซื่อสัตย์ต่อเจ้านายในฐานะคู่หมั้นด้วย ทุระอะไรที่เจ้านาย จะต้องไปเอาใจเขาถึงขนาดนี้”

‘เฉยเหอะ! แม่งูเก็งกอง จะไปเที่ยวเล่นที่ไหนก็ไปไป อย่าเข้ามายุ่งอยู่ในห้องนี้ให้ฉันต้องเดือดร้อน ขนาดโผล่เข้ามาใน ก็ร้อนแทบดับแตกอยู่แล้ว ออกไปให้พ้น! อย่าดีอะไรนะ วันนี้ อดสำหรับชื่อของให้แล้ว’

เขาส่งกระแสดิจิตมา อรัญเทวีไม่สนใจกับสัญญาณไล่ ของเขา เอามือเท้าคาง ชะโงกดูเขาริโน่นนิด ผสมนี้หน่อย ลงไปในแก้วเจียรระในดินเชิงทรงเพรียวบางจ้อย

“นั่นเจ้านายจะผสมอะไรให้เขาอะ?”

‘เรื่องของคน งูไม่เกี่ยว!’

“เฮอะ!”

จอมแก่นจากบาดาลทำเสียงเยาะ เอานิ้วเกาแก้ม

“—อุตส่าห์ทำเรนโบว์ให้เขาเขียวหรอนั้น ความจริงควร
จะทำ ‘นาจา บันการุส’ ให้เขาอะ ทำเป็นมัย ไม่เป็นให้ฉันช่วย
เจ้านายก็ได้”

‘อะไรกัน ‘นาจา บันการุส’ ฉันไม่เคยได้ยินคือคเทลชื่อ
บ้า ๆ อย่างนี้มาก่อน’

“ก็บอกแล้วยังไง ทำไม่เป็น จะช่วยทำให้”

จักรกฤษณ์ขมวดคิ้ว

‘ผลมยังไง?’

“ง่ายนิดเดียว ไชยาให้ดิสสองส่วน สารหนูหนึ่งส่วน
ลอยแก้วด้วยน้ำแข็งสองก้อนเล็กๆ เหยาะพิษจงอางอีกสามหยด
นี่คือสูตรผสมของค็อคเทลชื่อ ‘นาจา บันการุส’ ใครได้ดื่มแล้ว
รับรองตัวเย็นเฉียบ ไม่ร้อนรุ่มอบอ้าวอีกต่อไป”

‘โอ้เด็กบ้า! ถ้ายังไม่ไปเสียให้พ้นละก็ จะโดนโปกนี่’

จักรกฤษณ์เงื้อมะเหงกขึ้น โชคดี ที่เจตลักษณะมัวแต่
ก้มหน้าเปิดกระเป๋าคือหาอะไรอยู่ จึงไม่ทันจะเงยขึ้นเห็นอาการ
ของเขา ริดาจอมแก่นของท้าวนาคราชโดดแผล่ลงจากแป้น

หน้าบาร์ ปัดแป้งนวมที่นํ้าอยู่ให้หมูนตัวเสียงดังแกร็กๆ ไปตาม
จังหวะหมุน แล้วเดินไปหยุดอยู่ริมประตูกระจกที่ปิดไว้

“ฝากบอกคุณั้นคนสวย ลูกรัฐมนตรีเมืองมนุษย์ด้วยนะ
ว่าอยากจะลองดีกับก็เมืองบาดาลก็ยังได้ ประเดี้ยวเจอกัน!”

‘อย่านะ อรธูเทวี! อย่าทำอะไรบ้าๆ เป็นอันขาด ไม่งั้น
ฉันฟ้องพ่อเธอจริงๆ ด้วย’

กระแสนจิตของจักรกฤษณ์ไวยวายออกไป

ธิดานาคราชยิมเห็นเขี้ยวอันนิตๆ แหลมเปียบ แล้วร่าง
นั้นก็ผ่านแทรกหายออกไปทางประตูกระจก

จิตลักษณะคงจะได้ยินเสียงแป้งหน้าบาร์ตัวหนึ่งหมุนลั่น
อยู่เป็นจังหวะ พอเงยหน้าขึ้นก็มองเห็นแป้งสีแดงบนแกนเหล็ก
สเตนเลสส์คงหมุนอยู่เช่นนั้น ราวกับใครมาผลัก จะว่า
จักรกฤษณ์ก็ใช่ที่ เพราะขณะนี้เขายังยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์
หญิงสาวทำหน้าที่นางนอน แปลกใจยังงิพิกลอยู่ จ้องดูที่แป้งนั้น
และมองหน้าเขา ผู้กำลังประคองถาดบรรจุค็อกเทลเดินตรงเข้า
มาส่งให้ พร้อมทั้งหัวเราะและพูดอื่นๆ กลบเกลื่อนเสีย แต่จิต
ลักษณะก็ไม่วายที่จะจับความผิดสังเกตนั้นได้

“สตูลตัวนั้น มันหมุนได้ยังกะใครไปจับมันหมุนนั้นแหละ
...”

หล่อนพึมพำจ้องเขม็ง

“อ้อ—! มาที่นี้สินี่ มันมีอะไรแปลกๆ หลายอย่างนะคะ”

“ผมเดินชนมันเมื่อกี้ี่เอง”

“คุณกฤษณ์เพิ่งจะเดินออกมาจากหลังเคาน์เตอร์เตี้ยนี้
คะ เจิดก็มองเห็นอยู่ แต่แป้นนั้นมันหมุนตัวอยู่ก่อนแล้ว”

“เฮ้! จิบนี้เสีย แล้วอะไรต่ออะไรที่เจิดเห็นว่าแปลกๆ มัน
จะหมดไปจากความรู้สึกเสียที่...เป็นยังไง ตอนนี้อยากร้อนแล้ว
ยัง?”

ไอลจากแอร์คอนดิชันในห้องนั้นเริ่มโชยเย็นจ๋าลงตามเดิม
เจิดลักษณะสุดลมหายใจลึกรู้สึกปลดปล่อยสบายขึ้น

ทุกสิ่งทุกอย่างภายในห้อง สงบราบคาบปกติลง
เหมือนเดิม เมื่อแม่จอมฮ้วนจากนอกพิภพลับหายไปออกจาก
ห้องนั้นไป ตลอดเวลาที่นั่งคุ้ยคว้าเวลากันอยู่ จักรกฤษณ์ภาวนา
ขออย่าให้เจิดลักษณะพุทจาพาดพิงอะไรไปถึง ‘เด็กสาว’ ที่หล่อน

เห็นเงินอยู่กับเขาในห้องอาหารเมื่อตอนบ่ายนี้อีก แต่เขาก็ต้องลำบากอดอดใจอย่างไรบอกไม่ถูก อุตส่าห์กลบเกลื่อนทำดีเอาอกเอาใจถึงขนาดนี้แล้ว เจตลักษณะยังไม่วายที่จะเอ่ยกระทบกระเทียบเหน็บแนมไปถึง ‘เด็กคนนั้น’ อยู่ตลอดเวลา ถึงแม้จะไม่ซักถามเขาโดยตรงว่าเป็นใครที่ไหนก็ตาม วาจาของเจตลักษณะที่เอ่ยพาดพิงไปถึงล้วนแล้วแต่เหยียดหยามดูหมิ่น... คู่หมั้นสาวผู้ ‘หัวสูง’ ของเขา ปากเสีย—เสียแล้วซิ นี่หล่อนรู้หรือเปล่าว่าหล่อนกำลังสบประมาทก้าวร้าวไปถึงอะไร จะหาเรื่องเดือดร้อนยุ่งยากใส่ตัวไม่เข้าเรื่อง จักรกฤษณ์คิดอยู่ในใจอย่างกลุ้ม ไ้อครั้นจะห้ามหรือ ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะทำได้ ในที่สุด ก็ได้แต่นั่งหัวเราะหึๆ ฟังหล่อนนินทา ‘เด็กนั้น’ และต่อว่าต่อขานเสียดสีเขาไปตามเรื่องโดยไม่โต้ตอบอะไรทั้งสิ้น จนกระทั่งหล่อนเบื่อหยุดเอ่ยถึงไปเอง

ก็คงไม่ต้องสงสัยหรือกว่า เด็กสาวจอมเขียนแห่งบาดาลผู้มีสภาพอันเป็นทิพย์ จะไม่รู้เห็น หรือได้ยินในสิ่งที่แม่สาวสังคมชั้นสูงของเมืองมนุษย์วิพากษ์วิจารณ์ถึงตน ถึงแม้จะทำเหมือนหนึ่งว่าพ้นออกไปจากห้องนี้แล้ว เพราะการไล่ของเขา ก็ตาม

เมื่อหมอกำพลตามขึ้นมาจากจนถึงห้องนอน คุณนายละไมก็สั่งให้เลขานที่ติดตามมาด้วยลือคประตู่ห้องเสีย การปรึกษาหารือกับหมอ จะเป็นความลับที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จะไม่ให้ระแคะระคายใดๆ ไปถึงลูกชายเลย

“ว่ายังงัยหมอ ลองเล่าไปให้ละเอียดยิบ อากำลังร้อนใจอยากรู้เรื่อง”

กำพล เล่าให้มารดาของเพื่อนฟังทั้งหมด นับตั้งแต่เขาก้าวเข้าไปในห้องจักรกฤษณ์ จนกระทั่งออกจากตึกหลังนั้น มาด้วยกันยังตึกประธานนี้เพื่อรับประทานอาหารเช้า คุณนายฟังอย่างไต่ร่ตรงใคร่ครวญลึก นานๆ ก็เหลือบมองหน้านางบานชื่น ผู้ร่วมนั่งฟังอยู่ด้วยเสียที

“แปลว่าจักรกฤษณ์ไม่รู้ตัว ไม่ระแคะระคายอะไรเลย ว่าเธอรู้อะไรจากอาก่อนแล้วเป็นทุนเดิม”

“ครับ ผมพยายามไม่ทำอะไรให้เขาเกิดระแวงสงสัยเลย แม้แต่การไปพบบิกินีตัวนั้น ก็เพราะเขาเองนั่นแหละเป็นคนใช้ให้ผมช่วยหยิบผ้าเช็ดตัวให้ สิ่งที่เราค้นพบก็คือจักรกฤษณ์ เมื่อนึกว่าผมไม่รู้อะไรมาก่อน ก็เลยโกหกไปเสียอีกอย่างหนึ่ง เป็นเครื่องพิสูจน์ข้อเจตนาชัดเลยที่จะปิดบังความจริงทั้งหมด เกี่ยวกับที่มาของบิกินีชุดนั้น โดยกลบเกลื่อนกับผมว่า แรกตั้งใจจะซื้อมาให้คุณเจิต แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเสีย เขาวางอย่างนั้น”

“คุณหมอไม่ได้ถามเธอเลยหรือคะ เกี่ยวกับเด็กผู้หญิงที่เธอพาเดินเข้าไปซื้อชุดนั้นให้ ซึ่งก็น่าจะเป็นคนเดียวกับที่เกิดปากเสียงรบกวนขึ้นกับคุณเจิตลักษณะ”

นางบานชื่นถามขึ้นบ้าง

“ไม่เลยครับ น้าชื่น ผมไม่ถามอะไรเขาในเรื่องนี้ทั้งสิ้น เพียงแต่หว่านล้อม ตระล่อมถามโดยไม่ให้รู้ตัว ว่าเขากลับ เขาพบใคร หรือแะไปที่ไหนบ้างหรือเปล่า เขาก็บอกว่าไม่พบใครเลย ไม่ยอมบอกผมแม้แต่ว่าพบกับคุณเจิตลักษณะ ในเรื่องนี้ ผมก็พอจะมองเห็นเหตุผลอยู่บ้างเหมือนกันว่าทำไมถึงไม่บอกความจริงแก่ผม แม้แต่ว่าได้พบกับคุณเจิตลักษณะ สาเหตุก็คงเนื่องมาจากไม่ต้องการจะแยมพรายอะไรให้ผมทราบไปถึง

เด็กผู้หญิงคนนั้นนั่นเอง เลยตัดบท ตัดปัญหาเสียทั้งหมด โดย
คงคิดว่าผมคงไม่รู้อะไรมาก่อน ก็ไม่ต้องให้รู้เสียดีกว่า”

จิตแพทย์กล่าวอย่างระมัดระวัง เขาเองขณะนี้กำลังใช้
ความคิดหนักที่สุด

“เออละ ที่นี้หมอคิดว่ายังไง?”

ประชุมของบ้านอิสราลक्षणถามแผ่วต่ำเกือบเป็น
กระซิบ บรรยาการภายในห้องเต็มไปด้วยความมึนงง อึดอัดใจ
ของทุกคนที่ร่วมหารือกันอยู่

“สำหรับตัวจักรกฤษณ์เองนั้น เป็นที่รู้แน่สำหรับเราแล้ว
ละครับว่ามีเจตนาโกหกปกปิด ที่นี้เราหันมาพิจารณากันถึง
ประจักษ์พยาน สามบุคคล ที่ได้เห็นเด็กสาวลึกลับคนหนึ่ง
ต่างกรรมต่างวาระกัน คุณอาโปรดฟัง และพิจารณาให้ดีนะครับ
คนแรกที่สุด คือคุณเจดิลक्षण เห็นเด็กสาวคนหนึ่ง เดินอยู่
กับกฤษณ์ในห้องอาหาร และมีปากเสียงรวนกันขึ้นด้วย และ
จักรกฤษณ์รีบพาเดินหนีผลมาเสีย...คนที่สองคือคุณดวงเดือน
เจ้าของร้านลา คอมแบร์ ที่ยืนยันว่าเห็นกฤษณ์เข้าไปซื้อบิกินีให้แก่
เด็กสาวคนหนึ่ง...และ บุคคลที่สาม ก็คือคุณอาเอง ที่มองเห็น

เด็กสาวคนหนึ่งนั่งบิกินี่ชุดที่เราแน่ใจว่าจะต้องเป็นชุดที่ซื้อมานั้นแหละ กระโดดเล่นน้ำอยู่คนเดียวในสระหลังบ้านจักรกฤษณ์ ด้วยอาการอันลึกลับผิดธรรมชาติ ก่อนที่เราจะมาถึงบทสรุปในคำถามว่า เด็กคนนั้นเป็นใคร เราจะต้องวิเคราะห์ให้ถี่ถ้วนเสียก่อนว่า ที่คุณเจดิลักษณ์, คุณดวงเดือน และคุณอาเองพบเห็นกันในคนละเวลานั้น เป็นเด็กสาวคนเดียวกันหรือเปล่า เราต้องมุ่งหน้าเข้าหาจุดนี้ก่อนครับ เรื่องอื่นๆ ค่อยค้นหากันต่อไปภายหลัง”

คุณนายแม่มริมฝีปาก เอานิ้วเคาะขมับตนเอง

“หมอบอกคิดว่าอาจเป็นคนละคนกันหรือ?”

“ผมเรียนแล้วว่า เราต้องวิเคราะห์ให้ละเอียดที่สุด มิฉะนั้นจะวินิจฉัยอะไรออกมาผิดพลาดหมด จริงอยู่โดยรูปการณ์แล้ว เราแน่ใจถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ว่า น่าจะเป็นเด็กสาวคนเดียวกันนั้นแหละ ทั้งสามกรรม สามวาระตามประจักษ์พยานที่เห็นมาต่าง ๆ กัน ซึ่งนำมาประสานรอยสอดคล้องกันได้อย่างพอเหมาะ แต่ขณะที่คุณเจดิลักษณ์เห็นคุณดวงเดือนและคุณอาไม่เห็น, ขณะที่คุณดวงเดือนเห็น คุณอา กับคุณเจดิลักษณ์ไม่เห็น และ...ขณะที่คุณอาเห็นอยู่คนเดียว

คุณเจดิลักษณ์กับคุณดวงเดือนก็ไม่เห็น มันแบ่งออกเป็นสามระยะนะครับ, คุณอา, ผมต้องการให้แน่ใจเสียก่อนเท่านั้นว่าเป็นคนคนเดียวกัน”

“อาถึงง คิดอะไรไม่ถูกสักอย่างเดียว มันมีแต่ความประหลาดและอัศจรรย์ใจไปหมด ถึงได้เรียกหมอมาปรึกษาด่วนนี่ยังงั้นละ และคิดว่า ไม่มีใครจะช่วยค้นหาความจริงได้ดีกว่าหมอนั่นแหละ เพราะรู้เส้น รู้ทิศทาง รู้อุปนิสัยใจคอ ตลอดจนความลึกๆ ลับๆ ต่างๆ ที่มีอยู่ในตัวของคนไข้ของเธอดีอยู่แล้วว่าแต่หมอจะมีวิธีการยังงั้นละ ถึงจะแน่ใจได้ว่า เด็กที่เจดิลักษณ์, แม่เดือน, และอาเห็นนั้น เป็นคนคนเดียวกันหรือเปล่า?”

กำพล พชรินทร์ ล้วงสมุดบันทึกเล็กๆ จากกระเป๋าเสื้อ และปากกาออกมาทันทีที่เปิดออก พร้อมกับบอกว่า

“เอะละครับ ผมจะพยายามอย่างที่สุด ในการแสวงหาข้อมูล โดยการขอสอบปากคำอย่างละเอียดอีกครั้งจากทั้งสามบุคคล ที่เห็นเด็กคนนั้น—เราตั้งสมมุติฐานไว้ก่อนว่าเป็นคนคนเดียวกัน—โดยผมจะเริ่มจากคุณอาก่อน ต่อไปก็จะขอสอบถามจากคุณเจดิลักษณ์ และคนสุดท้ายก็คือคุณดวงเดือนเจ้าของร้าน โดยผมจะจดหัวข้อลักษณะรูปร่างพรรณสัณฐานของ

เด็กคนนั้นไว้ประมาณเจ็ดแปดหัวข้อ ซึ่งถ้าทั้งเจ็ดแปดหัวข้อ
ที่ผมจะเริ่มจากคุณาก่อนนี้ หากไปตรงกับของคุณเจ็ดลักษณะ
และคุณดวงเดือน เราก็คสรุปได้ทันทีว่าควรจะเป็นคนเดียวกัน
อย่างนี้ คุณอาเห็นด้วยไหมครับ?”

“ดิฉันเห็นด้วยค่ะ ว่านั่นเป็นวิธีที่เราจะทำได้ดีที่สุดแล้ว”

บานชื่นสอດชื่นโดยเร็ว

“เอา ถ้านั้นหมอถามอามาได้เลย จะพยายามให้ความจริง
เท่าที่ตาทั้งสองข้างมองเห็น ให้ละเอียดที่สุด เกี่ยวกับเด็กลึกลับ
คนนั้น”

จิตแพทย์เริ่มโน้ตเป็นหัวข้อแบบสอบถามลงไป
สมุดบันทึกเล่มนั้นอย่างถี่ถ้วน ระมัดระวัง อึดใจต่อมาก็เริ่มต้น
คำถามว่า

“อายุครับ เท่าที่คุณอาประมาณได้ใกล้เคียงความจริง
ที่สุด?”

“ก็ ดูจากเค้าหน้าทรวงตรง เห็นจะไม่ต่ำกว่าสิบหกปี
และไม่น่าจะเกินสิบเก้าปี”

“รูปพรรณ หมายถึงขนาดรูปร่าง หน้าตา สีผิว และอื่นๆ
ที่พอจะจำได้”

คุณนายละไมพยายามหรีดาคิดทบทวน จากภาพที่ท่าน
มองเห็นเมื่อใกล้คำนี้ และบอกมาช้าๆ ภายหลังจากที่หมอ
จดคำตอบแรกลงไปเรียบร้อยแล้ว

“สเลนเดอร์นะ...หุ่นแบบนางแบบที่เตี้ยวและ ส่วนสูง
ก็เห็นจะไม่ต่ำกว่าร้อยหกสิบสองถึงร้อยหกสิบห้าเซ็นฯ ผิวแดง
เหมือนย้อมไว้ตามแฟชั่นที่พวกผู้หญิงเขานิยมกันอยู่พักหนึ่ง
ทรงผมสั้น...สำหรับเกล้าหน้า...เอ—จะบอกยังไงดี ไม่ใช่ทรงหน้า
ยาว—ไม่กลมแป้น และก็ไม่ใช้รูปไข่ด้วย นึกออกแล้ว ลักษณะ
รูปหน้าแบบรูปหัวใจนะ จมูกเชิด ตาคม ปากบาง นี่เป็นภาพที่
อาเห็นได้จากกล้องส่องทางไกล ตอนที่เด็กนั้นปีนขึ้นมานขอบ
สระ และทรุดตัวลงนั่งพับเพียบเรียบร้อยพนมมือไหว้มาทางอา
อ้อ! มีชาร์ม เป็นจะงอยตรงตีนผมกลางหน้าผากด้วย จำแน่น
ที่เตี้ยว”

หมอบันก็ลักษณะตามที่มารดาของเพื่อนบรรยายอย่าง
ละเอียด ไม่ตกหล่น ขณะนั้น นางบานชื่นที่นั่งฟังร่วมอยู่ด้วย
ก็ร้องออกมาเบาๆ ว่า

“เก๊าะสวยมากซิคะ ตามลักษณะที่ท่านบอกมานี้”

“คมเกินไป ลักษณะผาดโผนมาก ถ้าจะสวยก็สวยแบบ
ดูๆ เราร้อน คล้ายพวกลูกครึ่งแขก หรือสเปนอะไรทำนองนี้
แหละ”

“ลักษณะการแต่งตัวล่ะครับ ผมหมายถึงตอนที่คุณอา
บอกว่าเด็กนั้นเข้าไปปลัดเสื้อผ้าในห้องน้ำของสระแล้วเดินโผล่
ออกมาอีกครั้ง ลักษณะการแต่งตัวยังไง?”

คุณนายเอามือตบลงไปบนตักของตนเอง แล้วบอกว่า

“ที่อาจำได้แน่ๆ ก็คือถุงยีน ก็อย่างสมัยนิยมของ
แม่เจ้าประคุณวัยรุ่นยุคนี้แหละ สีตกซีดๆ ทำให้มันดูเก่าๆ
ตามแฟชั่นยังงี้ละ ส่วนเสื้อเป็นแบบสปอร์ต จะสีอะไรก็จำไม่ได้
เสียแล้ว”

“แหม! เสียตายเหลือเกิน ตอนที่ท่านสองกล้งดูอยู่ตั้ง
หลายอีตังใจนั้น ไม่ยกเรียกดิฉันให้มาดูด้วย”

เลขาฯสอดขึ้นอีกเบาๆ คุณนายหันมาค้อน

“หน้อย! เรียกให้มาดูอะไรกันยะ แม่คุณ ฉันบอกเธอในตอนแรกแล้ว เธอก็ไม่ยอมเชื่อ หาวาฉันตาฟาด พอฉันนั่งเฉิบๆ คนเดียว และเห็นอีกครั้ง ฉันก็พินิจพิจารณาอยู่คนเดียว ไม่อยากจะกระโดดกระตาคอะไรทั้งนั้น เด็กนั้นรู้ว่าฉันส่องกล้องดูอยู่ด้วย ถึงได้ขึ้นจากสระมานั่งไหว้โดยหันมาทางฉัน ไม่รู้เขารู้ตัวได้ยังไง”

“ไอ้เรื่องรู้ตัวได้ยังไงว่าท่านกำลังส่องกล้องดูนะ ยังไม่เป็นปัญหาน่าขนลุกเท่ากับพอเราไปดูจนถึงที่แล้ว ก็ไม่พบพยานหลักฐานอะไรที่ท่านเห็นเลยจนนิดเดียว สระไม่แสดงว่ามีใครมาเล่น ห้องน้ำ ไม่มีรอยคนเข้าไปใช้ ตามหาดัวก็ไม่พบ แต่กลับไปพบบิกินีตัวนั้นในตู้ของคุณกฤษณ์ใหม่เอี่ยมถอดด้าม ยังไม่ได้ใช้สักครั้งเดียว”

นางบานชื่นบอกอ่อยๆ

คุณนายโบกมือให้เลขาฯของท่านหุบปาก หันไปทางหมอ พอดีกับที่เขาเงยหน้าขึ้นจากสมุด

“มีอะไรจะถามอีกล่ะ หมอ?”

“จำได้แม่นย่านะครับ รูปร่าง ลักษณะหน้าตา”

“แน่นอน”

“เห็นอีก คุณอาจทำได้?”

“รับรอง ไม่ผิดตัวหรอก ถ้ามีโอกาสเห็นอีก ถึงเดี๋ยวนี้ ก็ยังติดตาอยู่”

ท่านยืนย่นอย่างหนักแน่น

“เฮลละครับ คุณอาเห็นอยู่เพียงแค่นี้ ผมก็จะเก็บข้อมูลที่ได้จากคุณอาแค่นี้ก่อนละ แต่คนที่เห็นใกล้ชิด จนถึงขนาดได้พูดจาปะทะคารมกันด้วย ก็คือคุณเจด และอีกคนหนึ่ง ก็คือเจ้าของห้างลา คอมแบร์ ที่เด็กนั้นเข้าไปเลือกของพร้อม กับภรรยา สำหรับคุณเจดอยู่ที่นั่นแล้วคงไม่ยากอะไร เดี่ยวผมจะหาโอกาสเชิญเธอมาพบและสอบถามโดยไม่ให้จักรภพรู้ ไหวตัว ที่นี้ว่าแต่คุณดวงเดือนอะไรนั้นเกิดครับ ทำไงผมถึงจะมีโอกาสสอบถามแก่ได้ เพราะอยากได้ข้อมูลเพิ่มเติมเร็วที่สุด”

“ก็จะยากอะไร—”

คุณนายว่า

“—ลองโทร.เรียกไปที่บ้านเขาดูก็ได้ รู้เบอร์คุณเคยกันดี อยู่แล้ว ว่าแต่หมอยจะคุยกับเขาทางโทรศัพท์ได้ไหมล่ะ หรือว่า จะต้องไปพบด้วยตัวเอง?”

จิตแพทย์หัวเราะเบาๆ

“โทรศัพท์ก็ได้ครับ เพราะผมจะขอถามแถมเพียงไม่กี่ประโยค เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับที่คุณตอบไว้ก่อนหน้านี้ รวมทั้งเพื่อใช้เป็นแนวทางสอบดูกับคำตอบของคุณเจตต่อไป ด้วยว่าจะมีอะไรตรง หรือผิดจากกันไปบ้าง”

คุณนายสั่งการกับบ้านชั้นทันที เลขาคณสนธิตรงไปที่เครื่องโทรศัพท์ หมุนหมายเลข พูดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็หันมาทางมหาเศรษฐีผู้เป็นเจ้านายโดยตรง

“คุณดวงเดือนมารับสายแล้วค่ะ ท่าน”

คุณนายพยักหน้าชวนหมอให้เดินเข้าไปยังโทรศัพท์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะเล็กข้างเตียงของท่าน รับหูมาจากเลขาค

“แม่เดือนหรือนี่ จันพูดนะ ขอรบกวนอะไรอีกสักครั้งเถอะ แม่คุณ”

“เชิญเจ้าค่ะ มีอะไรที่ดิฉันจะรับใช้ท่านได้”

เสียงของฝ่ายตรงข้ามแจ้วๆ มาอย่างตื่นเต้นกระตือรือร้น
เต็มที่ เมื่อทราบว่าผู้พูดฝ่ายนี้เป็นใคร

“คือจ๊ะ แพทย์ประจำตัวลูกชายของฉัน ชื่อคุณหมอ
กำพล มีฐานะ อยากรจะคุยอะไรกับแม่เดือนน้อย ก็เกี่ยวข้องกับ
เรื่องจักรกฤษณ์อันเป็นคนไข้ของเขานั่นแหละ ในฐานะที่
จักรกฤษณ์เข้าไปชื่อของในห้างเธอบ้างนี้ ถ้าเขาถามอะไรเธอ
เธอก็ตอบไปตามความจริง เท่าที่เธอรู้เห็น จะได้ไหม”

อีกฝ่ายหัวเราะเสียงหวานใส

“ด้วยความเต็มใจที่สุดเชียวค่ะท่าน คุณหมอจะถามอะไร
ดิฉันหรือคะ?”

“เดี๋ยวให้เขาพูดเองก็แล้วกัน”

ว่าแล้วท่านก็ส่งโทรศัพท์ให้จิตแพทย์ กำพลรับมาพร้อม
ทั้งวางสมุดบันทึกกางแบลงกับโต๊ะ อีกมือหนึ่งถือปากกา
เตรียมพร้อม คุณนาย และเลขาฯของท่านยืนกำกับคอยฟังอยู่
ใกล้ๆ ด้วย ภายหลังจากการทักทายแนะนำตัวกับเจ้าของห้าง

จำหน่ายสินค้าชั้นสูงของสุภาพสตรีแล้ว จิตแพทย์ก็เริ่มการ
สอบถามตามวิธีการของเขาทันที

“จักรกฤษณ์ เข้าไปซื้อของในห้างของคุณเมื่อบายนี้
พร้อมกับผู้หญิงคนหนึ่งใช่ไหมครับ?”

“ใช่ค่ะ”

“เป็นชุดบิกินี สีเสด?”

“ค่ะ”

“ขอทราบเวลาที่เข้าไปซื้อครับ เอาโดยประมาณก็ได้”

“ราวบ่ายสองโมงกระมังคะ ดิฉันไม่ได้ดูนาฬิกาใน
ขณะนั้น แต่กะว่าคงจะอยู่ในราวๆ นั้น”

กำพลจตะอะไรแกรกๆ ลงไปพร้อมกับพูด

“ผู้หญิงคนนั้น เข้าไปในห้างของคุณพร้อมกับจักรกฤษณ์
หรือว่ายืนคอยอยู่ข้างนอก?”

“ก็เข้ามาด้วยกันนั่นแหละค่ะ เธอเป็นคนเลือก
คุณกฤษณ์เป็นคนจ่ายเงิน”

“เป็นผู้หญิงวัยขนาดไหนครับ รูปร่าง หน้าตา ลักษณะ
ท่าที่ ผมเข้าใจว่าคุณคงจะได้เห็นอย่างใกล้ชิด ขณะที่เข้าไปใน
ร้าน และอาจได้พูดจากันบ้าง”

“ก็เห็นอย่างใกล้ชิด และพูดกันอยู่ครู่ใหญ่ทีเดียวค่ะ
ตามธรรมดาดิฉันก็ออกมาต้อนรับลูกค้าเองอยู่แล้ว...
เป็นเด็กรุ่นๆ ค่ะ ราวสิบเจ็ดสิบแปดปี สวยคมเข้มมาก โปร่ง
หุ่นดีเหลือเกิน ลักษณะก็เป็นอย่างเด็ก ๆ นั้นแหละค่ะ
คล่องแคล่ว ชนๆ พูดเก่ง ท่าทางฉลาด ไม่ค่อยจะพิถีพิถัน
ในการแต่งกายนัก เพราะแต่งตามสบาย”

หมอเหลือบตาแวบไปทางมารดาของเพื่อน ที่จับตาและ
เงี่ยหูฟังอยู่ทุกขณะ แล้วมือที่ถือปากกาของเขา ชีตเครื่องหมาย
‘ถูก’ ลงไปยังรายละเอียดบางส่วนที่จดบันทึกจากปากคำของ
คุณนายไว้ก่อนแล้ว

“ทรงผม และผิวละครับ ผมสั้นหรือยาวอย่างไร ผิวขาว
—คล้ำ—หรือดำ?”

“ผมสั้นค่ะ ผิวสีแทน—อ้อ! ดิฉันหมายถึงแดงจัดมาก เหมือนคนขาวอยู่ก่อน แต่ไปตากแดดมากๆ หรือผิวแบบที่ย้อมได้”

หมอกาซิดเครื่องหมาย ‘ถูก’ ลงไปอีก ในช่องคำถาม เกี่ยวกับรายงานรูปพรรณ

“คราวนี้ลักษณะการแต่งกาย เอาเฉพาะเท่าที่คุณพอจำได้ก็แล้วกันครับ”

เขาถามเรียบๆ ต่อไป ระวังความตื่นเต้นพิศวงใจเอาไว้ ฝ่ายตรงข้ามนิ่งไปครู่เหมือนจะทบทวน แล้วก็บอกว่า

“เธอนุ่งกางเกงผ้ายัดสีดำน่ะ แบบรัดข้อเท้าค่ะ เสื้อยัดคอ ห่อแขนสั้น สีแดงๆ หรือแสดๆ อะไรนี่แหละ...”

“เดี๋ยวนะครับ คุณดวงเดือน ขออนุญาตผมจดบันทึกหน่อย—”

หมอกาซิดโดยเร็ว พร้อมกับหันมากระซิบกับคุณนายเบา ๆ ว่า

“การแต่งกาย ดูเหมือนจะผิดไปจากที่คุณอาเห็นเสียแล้ว
ละครับ เด็กคนนั้น นุ่งกางเกงดำเสื้อยืดสีแสดหรือแดง แต่ที่
คุณอาเห็นนั้นนุ่งยีน แต่ลักษณะรูปร่างหน้าตาที่คุณดวงเดือน
อธิบายมาก็เหมือนกันหมด”

“ถามต่อไปซิหมอ เด็กนั้นอาจเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว
ภายหลังจากที่ออกจากร้านมาแล้วก็ได้”

มารดาของเพื่อนเขาเตือนมาอย่างใจร้อน

“มีลักษณะอะไรของการแต่งกาย ที่คุณพอจะสังเกตเห็น
และจำได้อีกบ้างไหมครับ?”

“ดิฉันไม่สนใจอะไรเธอมากไปกว่ากำไลที่สวมอยู่ใน
ข้อมือซ้ายของเธอหรอกค่ะ เพราะมันเป็นแบบของกำไลที่สวยงาม
ดูแปลกประหลาด มีค่ามากเกินกว่าที่เด็กวัยขนาดนั้นจะใส่แหว่ง
เล่น ดิฉันเห็นแล้วตะลึงเลย”

“ขอรายละเอียดครับ”

“เป็นกำไลทองคำ ทำเป็นรูปงูสองหัวเกี่ยวกระหวัดพัน
กันค่ะ ดิฉันจำได้ติดตาเลย เพราะสังเกตที่กำไลในข้อมือของเธอ

มากกว่าอย่างอื่น ยังไม่เคยเห็นช่างทอง หรือช่างเพชรพลอย ที่ไหนจะมีฝีมือประณีตละเอียดอ่อนถึงเพียงนั้น เฉพาะเกล็ดงูประดับด้วยพวกอัญมณีสูงค่าหลากสีสลักกัน มีเพชรลูกเดินตลอดสันหลังของตัวงู ที่ดวงตางูหัวไขว้กันนั้น คู่หนึ่งฝังทับทิม อีกคู่หนึ่งฝังมรกต กำไลวงนั้นดิ้นกะหยาบๆ ว่าราคาไม่ต่ำกว่าสองล้านบาท มันไม่น่าที่เด็กผู้หญิงท่าทางชนๆ แก่นๆ จะเอามาใส่แหว่งเล่นเป็นเหมือนของไร้ค่าเช่นนั้นเลย”

กำพลเบิกตาตื่นงง แล้วรีบถามต่อไปว่า

“เดี๋ยวก่อน คุณดวงเดือน ฟังทางเสียงคุณ ผมก็รู้สึกว่าคุณจะสนใจในเรื่องนี้อยู่มากที่สุดทีเดียว ขอผมจดบันทึกรายการละเอียดหน่อย กรุณาถือสายสักรุ่นะครับ—”

ว่าแล้ว เขาก็เขียนลงไปในสมุดบันทึกตัวเขียนเป็นพิเศษอย่างรวดเร็ว ชัดเจนอ่านได้สะดวก เกี่ยวกับรูปพรรณของเครื่องประดับนั้น แล้วบ้วนน้ำลายให้คุณนายละไมกับเลขาของท่านดูข้อความที่จดลงไป

ทั้งสอง พออ่านตามข้อความนั้น นางบานชื่นก็เอามือทั้งสองตะปบปากตัวเองร้อง “ว้าย! มหาเถร!...” สิ้นน้ำบันยาก

ที่สุด ส่วนคุณนายขมวดคิ้ว สีหน้าพิศวงเต็มที แต่ก็ยังไม่พูดอะไรก่อนทั้งสิ้น พยักหน้าให้หมอมถามต่อไปอีก

“คุณเดือนครับ กำไลที่เด็กคนนั้นสวมเล่นติดข้อมืออยู่ตามที่คุณว่า คุณตีราคาถึงสองล้านบาททีเดียวหรือ?”

“อย่างต่ำนะคะ คุณหมอ”

“คุณแน่ใจถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ ว่ามันเป็นกำไลมีค่าประดับด้วยเพชรพลอยมีราคาสูงอย่างแท้จริง ไม่ใช่กำไลชนิดที่หาซื้อตามแผงลอยพาหุรัดหรือประตูน้ำ ม่ายก็จากห้างเครื่องประดับเล่นๆ ฉาบฉวยอะไรทำนองนี้”

“ดิฉันขอยืนยันอีกครั้งค่ะ คุณหมอ ว่ากำไลวงนั้นเป็นกำไลที่มีค่า และต้องราคาสูงมาก พูดไปแล้วก็อาจเหลือเชื่อ, ดิฉันเคยขายเพชรพลอยมาก่อนนะคะ ทำไม่ถึงจะดูของจริงหรือของเก๊ไม่ออก ราคาสองล้านั้น ดิฉันกะให้คร่าวๆ ในขั้นต่ำเท่านั้น แต่ถ้าเอามาพิจารณากันอย่างละเอียดแล้ว อาจราคาสูงกว่านั้นตั้งเท่าตัวก็ได้ ดิฉันยังอดแปลกใจไม่หายว่าเธอเป็นลูกสาวมหาเศรษฐีที่ไหนกระมัง ทั้งๆ ที่การแต่งตัวอื่นๆ ของเธอ

ก็ดูเหมือนเด็กกะโปโลธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้หรูหรา
เพี้ยวฟ้าอะไรเลยทั้งสิ้น ออกจะมอมๆ เสียด้วยซ้ำ”

“ก็แปลกนะครับ—”

หมออูทาน

“—แล้วในความรู้สึกของคุณ คุณคิดว่าเด็กคนนั้นเป็น
ใคร?”

เสียงคุณตวงเตือนหัวเราะมาเบาๆ

“ก็คิดอยู่สามอย่างค่ะ หนึ่ง—ลูกสาวนักกินเมือง สอง—
ลูกสาวนายเหมืองทอง สาม—ลูกสาวนายธนาคารใหญ่
ซึ่งคุณพ่อ หรือคุณแม่ ควรจะมีเงินในวงไม่ต่ำกว่าพันล้านขึ้นไป
มัยงนั้นก็คงไม่ทำกำไรราคาอย่างต่ำสองสามล้านบาทให้ลูกสาว
ใส่แวก์เล่นแบบของไม่มีค่าขนาดนั้นหรอก คนทั่วๆ ไป
ที่มองเห็นอาจมองข้าม แต่ดิฉันลอบพิจารณาอยู่นาน และดูออก
ว่ามันเป็นของแท้ ไม่ต้องนับเพชรลูกที่เดินเป็นสันหลังของตัวงู
เอาแต่มรกดกับทับทิม ที่ทำเป็นตาทั้งสองคู่ นั้น ก็ประมาณค่า
ไม่ได้แล้ว”

กำพลกระเดือกน้ำลายลงคอผิดๆ

“คราวนี้คุณลองบอกถึงลักษณะท่าทีของเด็กซิครับ คุณพูดคุยกับเด็กนั้นด้วย ลักษณะที่เธอพูดกับคุณหรือพูดคุยกับ จักรกฤษณ์ในร้านของคุณ เป็นอย่างไรบ้าง?”

“เป็นเด็กผู้หญิงแก่นๆ เชื้อมันในตัวเอง ที่พ่อแม่รำรวยมาก และถูกตามใจจนเคยตัวนั้นแหละค่ะ ท่าที่ดิฉันรู้สึก แต่ก็ไม่มีท่าเย่อหยิ่งถือเนื้อถือตัวอะไร หน้าตาท่าทางเหมือนพวก ลูกครึ่ง พูดไทยชัดเจนนะ แต่ถ้าคุณหมอยะพยายามสอบถามดิฉันแบบเดียวกับที่นายแม่ท่านถามว่า ลักษณะจะเป็นแฟน หรือ คู่รักของคุณจักรกฤษณ์หรือเปล่า ดิฉันสังเกตแล้ว ไม่พบในกรณีนั้น แต่เป็นลักษณะของเด็กกับผู้ใหญ่เสียมากกว่าอย่างอื่น เธอมีอาการงอแง และอ่อนนิตหน่อยเอาจับคุณจักรกฤษณ์ เพราะรบเร้าจะเอาบิ๊กนี่ชุดนั้นให้ได้ ทั้งๆ ที่คุณกฤษณ์ไม่พอใจ บอกว่าค่อนข้างโป๊ไป แต่ในที่สุดก็ต้องยอมจำนน เพราะเธอเข้าซี้จะเอาให้ได้ คุณจักรกฤษณ์เธอซื่อให้ และสั่งให้ห่อมอบเป็นของขวัญ ลักษณะจะซื้อความรำคาญเสียมากกว่า คล้ายๆ จะทำสัญญารับปากอะไรกันไว้ก่อน”